

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 571/2025
02.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР Производња ... „ББ“ ..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ..., против туженог „Banca Intesa“ а.д. Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 6.189,10 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1728/23 од 20.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1728/23 од 20.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1728/23 од 20.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1728/23 од 20.02.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена у целости пресуда Привредног суда у Крагујевцу П 597/22 од 24.01.2023. којом је одбијен тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је ништав члан 8. Уговора о кредиту кредитна партија ... од 13.01.2017. године у делу тачке 3.5. Прилога број 1 Обавезних елемената уговора о кредиту број ... између тужиоца и тужене, који гласи: „Врста и висина свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита: Накнада за обраду Захтева за коришћењем средстава кредита. Корисник кредита је обавезан да одмах по пријему обрачуна плати банци накнаду, на дан пуштања кредита у течај, у висини од 1.00% од износа кредита одређеног у тачки 2.3 овог Прилога, што укупно износи 50.00 ЕУР, што у динарској противвредности износи 6.189,10 РСД“ и да не производи правно дејство; одбијен тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати, на име повраћаја датог, 6.189,10 динара са каматом обрачунатом у складу са Законом о затезној камати почев од 13.01.2017. године, до исплате и обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 35.400,00

динара. У ставу другом изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади трошкове другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, те предлага да ревизијски суд исту усвоји и преиначи побијану пресуду.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и исказани кроз ефективну каматну стопу. У ситуацији у којој је тужени доставио тужиоцу Обавезне елементе уговора, који садрже све обавезне податке предвиђене Одлуком Народне банке Србије о условима и начину обрачуна ефективне каматне стопе и изгледу и садржини образаца који се уручују кориснику („Службени гласник РС“ број 65/11), када је утврђено да исти садрже све што се од банке захтева у циљу информисања клијента и да је тужена банка доказала да је у предуговорној фази упознала тужиоца са свим елементима обавеза, па тиме и обавезом предвиђеном оспореном уговорном одредбом, при чему оспоравање структуре трошкова обраде кредита и механизма по којем су обрачунати није релевантно и банка није дужна исто да доказује, то нема несавесности туженог, па тиме његово поступање не води ништавости одредаба уговора, због чега нема повреде правног става ревизијског суда. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, пошто правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23 – други закон) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 13.04.2021. године. Вредност предмета спора је 6.189,10 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић